

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 26. maja 1887.

Ugled naše slovenske delegacije raste z dne do dne, — to je neovrtna istina, katero zabeležimo z odkritim veseljem. Nihče sicer ne more zanikati, da so tudi v prejšnjih sesijah nekateri zastopniki slovenskega naroda ognjevit in spretno potezali se za naše narodne pravice in za materialne koristi svojih krajanov, — toda nikoli še, odkar so se parlamentne duri otvorile našim poslanecem, nikoli še ni se prijavilo toliko slovenskih govornikov za našo pravično stvar, nikoli doslej se ni čulo toliko plamtečih besed, toliko žarnih razprav, nikoli se ni postopalo tako korektno po jednotnem, preje dogovorjenem načrtu, z mejsebojno podporo, kakor baš tekem te budgetne razprave. Poslanci slovenski storili so letos svojo dolžnost v polni meri, in to je včeraj znova potrdil z izbornim govorom novoizvoljeni poslanec notranjskih kmetijskih občin, dr. Ferjančič!

Predgovornik njegov bil je dr. Bareuther, član nove skupine „Deutchnationale Vereinigung“, katera se je pod Steinwenderjevem načelništvom sestavila iz uskokov „nemškega kluba“. Bareuther je jeden izmej pičlega stevila zares nadarjenih mož, kateri so svoje šotore postavili na skrajnem levem krilu državne zbornice. Ocena njegovega govora dá se izražati z jednim samim stavkom: „Dober govornik, ki je branil slabo stvar!“ Ni čuda tedaj, da je tudi obramba njegova bila slabotna. Stvari se nabajo na svetu in nazori, katerih tudi Demosthenova zgovornost ne bi mogla opravičiti in uspešno zastopati. Če se na pr. govornik jako patetično pritožuje nad krivico, pod katero zdihuje nemštvo na Češkem radi tega, ker so v okrožji Hebske okrožne sodnije trije češki adjunkti, (toda vsi morda nemščine popolnem zmožni) istotako dva uradnika češke narodnosti v okrožji sodnije v Češki Lipi, itd., potem so take pritožbe pač le izbruh skrajnega nemškega šovinizma, kateri neozirajoč se na popolno sposobnost dotičnih uradnikov z iztiranjem preti vsakemu državnemu dostojanstveniku, kojemu ni zibelka tekla v blaženih pristonemških pokrajinah!

Po vsej pravici smel je tedaj naš poslanec dr. Ferjančič pričetkom svojega govora poudarjati, da se ne bode postavil na tako nizek „niveau“, kakor ga je bil zavzel njegov predgovornik. Jasno je izražal načelo, da se narod naš ne protivi nemškemu uradniku sploh, temveč zgolj onemu, kateri službuje v naših krajih, ne da bi bil zmožen deželnega jezika.

Meritorno svojo razpravo pričel je govornik z izrekom moža, kateri se od nasprotne strani baš sedaj do neba povzdiguje, z izrekom Schmerlingovim, kojega smo v glasoviti seji gosposke zbornice na svoje veliko začudenje čuli iz ust našega „lord-oberrichterja“. Celo Schmerling trdil je v javni seji, da se mora po njegovem prepričanju vsaka prošnja, pritožba in tožba rešiti v onem jeziku, v katerem se je bila izročila. S fino ironijo je Ferjančič, kazoč na znani odlok najvišjega sodišča iz l. 1881., s kojim se je razveljavila rabsodba nekoga okrajnega sodišča na Kranjskem zgolj radi tega, ker je bila sestavljena v slovenskem jeziku, omenjal, da takrat to prepričanje pri avstrijskem „lord-oberrichterji“ baje še ni bilo razvito tako intenzivno, kakor sedaj, ko gre za to, da se ob veljavo spravi Pražakova jezikovna odredba.

In tedaj, naslanjajoč se celo na Schmerlingovo nam gotovo neprijazno avtoriteto, začne govornik slikati istinite razmere sodne prakse po Slovenskem. Ne da bi koga osobno napadal in priznavajoč poštene namere sedanjega justičnega ministra, razkrival je v prepričevalni lepi besedi vso krivico, katera se godi našemu narodu pred sodnijami zlasti po Štajerskem, Koroškem in v Istri. Pazno so ga poslušali po celi zbornici; desničarji so mu čestokrat glasno pritrjevali, in ko je risal gorostasne razmere, katere se nahajajo pri nekaterih koroških sodnijah, kjer slaboglasni „mešetarji“ posredujejo mej sodniki in slovenskim občinstvom, pojavila se je nevolja večine v glasnih vsklicih. Levica sedela je mirno, kaj malo je skušala motiti govornika. Nekaterim protivnikom, kojim politična strast še ni zadušila vsega čuta pravičnosti in dostojnosti, stopila je tu pa tam rudečica na lice. Takih rahločutnežev in sramožljivcev seveda ni veliko na levici, in dr. Foregger je pač zadnji, katerega bi

hoteli prištevati temu pičlemu krdelu. A celo pri Foreggerji se je zapazil utis Ferjančičevih besed! Ta parlamentarna vrlina je očitno grdo zanemarjen bil v svoji mladostni dobi in nedostanost njegove odgoje razodeva se včasih prav ne ljubo v nedostojnih klicih, s kojimi sega govornikom v besedo. Mej Ferjančičevim govorom pa skoro besedice ni zinil. S povešano glavo sedel je tu, ko mu je zgovorni naš poslanec, živahno nazdravljen od svojih pristašev, levite bral radi one peticije, katero so mu Celjski pajdaši za napotek seboj dali pri njegovi zadnji volitvi; niti poznali ga nismo več, slavnega Foreggerja, „den Leuchthurm von der Sann“, le jedenkrat se je toliko ohrabil, da je — v nekem posebno drastičnem slučaju, ki je obče zanimanje prouzročil po celi dvorani — vmes vrgel neko ne baš duhovito opazko, koje je stenograf tudi vestno zabeležil v stenografičnem zapisniku, „ad perpetuam rei memoriam“.

Ferjančič sklene svoj govor, krog njega gnetijo se desničarji, čestitat mlademu poslancu na lepem „deviškem“ govoru, Foregger pa hiti na svoj sedež, kajti nemila usoda ga je zadela, da mora takoj odgovarjati „inferiornemu“ Slovincu. Kako je možak rešil svojo nalogo in kako mu je posvetil minister Pražak, o tem kaj več v prihodnjic.

Govor poslanca Kluna

v državnem zboru dne 10. maja 1887.

Visoka zbornica! Spoštovan zastopnik slovenskega naroda razložil je razmere na naših srednjih šolah in gorko zagovarjal dotično resolucijo, katero je nasvetoval budgetni odsek. Meni pa so odločili moji ožji somišljeniki častno nalogo, da govorim o šolskem nadzorstvu in ljudskem šolstvu in priporočam drugo resolucijo, da jo blagovoljno vsprejmete.

Ljudska šola ima namen, da vzgojuje mladino npravoversko, razvija delavnost duha in jo oskrbi s potrebnimi vednostmi in ročnostjo za izobraževanje v poznejšim življenji. Umevno je torej, da mora biti ljudska šola tudi tako uravnana, da more doseči svoj namen.

Pedagogi celega sveta strinjajo se v tem, da je podlaga za življenje potrebne vednosti jedino le

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P—ski.)

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Naj pa jo ima“, rekla je Mabel brez obotavljanja. „Roza, kaj rada ti prinesem iztisek, kakoršen je Alikov, če ti je ljubo.“

Roza se je smehljala, zamišljena a vender vsa radostna. Aliku se je obličje kar od veselja žarilo, ko je Roza nemudoma jel popisovati, kako dragoceno je knjiga vezana, z zlatom obrezana in s pobojanimi podobami olepšana.

„Roza, ali bi se ti dopadala?“ rekel je končavši svoje popisovanje.

„Kaj bode mnogo veljala?“ vprašala je Roza vsa zamišljena.

„O da, mnogo!“ rekel je Alik pritrdivši jej. „Kaj toliko?“ rekla je Roza pogledavši Mabel in stegnivši se po močno obdrgeno sveto pismo in nekatere raztrgane liste molitvenika, „ali toliko, kolikor bi dva nova taka iztiska veljala?“

„Toliko, kolikor bi veljalo pol ducenta teh knjig,“ odvrnila je Mabel, nekaj čudivši se temu vprašanju.

„Oh!“ vskliknila je Roza globoko zasopši, „po takem bi rajša ti knjigi imela.“ Pri tem se je umiril nje razdraženi glas in obotavlja se, je pristavila: „Pa jaz ne bi morebiti smela voliti.“

„Da, da, voliti smeš,“ odvrnila je Mabel, Alik pa jo je močno prevaran gledal. „Dobila bodeš, kar hočeš, ali pa tudi oboje.“

„O, da, oboje!“ rekel je Alik umirjen in z veselja žarečimi očmi.

„Ne, ne obojih,“ rekla je Roza z očitno odločnostjo. Nje praktični duh, v šoli reve in nadloge odgojen, ni videl nič nespodobnega v tem, da je zameno nasvetoval, a nje razumno občutno bitje se je strašilo, da bi si svobodno naložilo dvojno dobroto.

„Roza, naj bode prav po tvojej volji,“ rekla je Mabel, ki je nje obraz z največjim zanimanjem opazovala.

„Po takem imela bi najrajše sveto pismo in pa molitvenike,“ rekla je Roza. „To-le je vse, kar imamo v nedeljo popoludne za čitati in premišljevat; in še to je vse raztrgano. Otročiči pa ne

morejo čitati materinega svetega pisma, ker jih črke preveč motijo. Kako se bodo veselili, ko bode vsak svoje sveto pismo imel. Res, gospica Mabel, kako dobri ste vi!“

„Jaz, dobra!“ vskliknila je Mabel z globokim čutom največje ponižnosti. „Meni ni nobena žrtva, da jim preskrbim knjige, a Roza, koliko so pa tebi dolžni!“ In vzdignivši se z nizkega stolička in kožuh krog sebe potegnivši, kot bi hotela oditi, pripognila se je ter Rozi čelo poljubila; s tem poljubom je tudi zakrila veliko ginjenost, katero jej je bila nedvojena blagosrčnost bolnega otroka izbudila.

„Kaj drugega bi ti pa še prinesla?“ vprašala je. „Ali se ne zmisliš na nič, kar bi ti dišalo, kar bi te okrepčavalo, ko bi te po noči mrzlica prišla.“

„Pomaranče!“ zakričal je Murray v kotu, kjer se je bil okobelj na nizki stolček usedel. Murray je le jedna prijetna stvar spominjala na mrzlico in bolnišnico, namreč pomaranče. Vsi so se zasmehljali; Mabel pa se je ravnala po tem migljaji.

„Rada jej prinesem nekaj pomaranč,“ rekla je gospa Hopovi, „če vi menite, da bi jej dobro dele.“

„Jaz pač menim, da bi Roza okrepčavale,“ odvrnila je gospa Hopova. „Proti jutru jo navadno

v maternem jeziku, in se torej mora v ljudski šoli učiti in gojiti le materin jezik. Daljše dokazovanje tega načela ni le brez potrebe, temveč celo razaljivo, ker pripisoval bi le pomankljivo znanje, malo razuma in pomankanje vsega pravnega čuta, komur bi hotel dokazati, kar je ob sebi umevno.

Nemški prebivalci v Avstriji imajo take šole in po vsi pravici imenovali bi prismojeno vsako šolsko oblast, ki bi zahtevala za nemško mladino ljudsko šolo s francoskim, italijanskim, angleškim, češkim, poljskim ali katerim-koli tujim jezikom.

Toda ni še prišlo do tega, in v vseh tožbah, katere smo slišali od one (leve) strani visoke zbornice o zatiranju in prikrajšanju nemštva in o poslovanjih šolah, neso mogli navesti ne jednega slučaja, da bi bila šolska oblast ustanovila slovansko šolo v čisto nemški ali večinoma nemški občini ali celo tudi v takem kraju, kjer je postavno število šolskih otrok nemške narodnosti. In ko bi se bilo to zgodilo, skrbela bi že najvišja šolska oblast, da se pošteno popravi taka določba, ki nasprotuje vsem postavam.

Deželna šolska oblast moje ožje domovine Kranjske, kateri po krivici očitajo nestrpljivost, določila je po mnogih sklepih narodnih deželnih zastopnikov za šole nemških občin v Kočevju in Beli peči (Weissenfels) nemščino kot poučni jezik. Držala se je tako strogo v okviru postavne določbe, da še slovenščine kot obligaten predmet ni postavila v učni načrt, temveč popolnoma popustila prosti volji starišev.

Pred nekaterimi leti je okoli 240 nemških starišev v Ljubljani primerno prosilo našo deželno šolsko oblast, da za njihove nemške otroke ustanovi v Ljubljani šolo z nemškim poučnim jezikom. Deželna šolska oblast je takoj potrdila prošnjo in naročila Ljubljanskemu mestnemu zboru, da ustanovi tako šolo. Mestni zbor Ljubljanski se je nekoliko obotavljal, akoravno ni dvomil o postavnosti zahteve, marveč je mislil, kakor se je pozneje tudi pokazalo, da za novo šolo ne bo potrebnega števila nemških otrok. Visoko ministerstvo pa je hitro opomnilo mestni zbor na njegovo dolžnost ter mu naročilo, da ustanovi nemško šolo.

Večkrat smo v tej visoki zbornici že slišali hvalo omike in kulture nemškega naroda, ki mnogo prekosi v omiki druge narode. Mi temu ne ugovarjamo, kar je pa tudi umljivo. Vi imate pri rokah vsa sredstva in pripomočke za višje izobraženje in omiko, v prvi vrsti pa ljudsko šolo na podlagi materinega jezika, ki je po mojih mislih najboljši faktor, da se razširi splošna ljudska omika. (Prav res! na desnici.)

Slovanski prebivalci neso tako srečni in to je tudi uzrok, da so v omiki zaostali za nemškim narodom. Mnogo še sedaj nemajo nobene ljudske šole na podlagi materinega jezika, ker jim šolske oblasti neso tako postrežljive, kakor je narodna deželna šolska oblast v Ljubljani proti nemškim prebivalcem. (Prav res! na desnici.)

Nedavno smo slišali v odgovoru na neko interpelacijo, kako trdnovratno se brani nemška občina Litomeriška, za 160 čeških otrok ustanoviti češko šolo. Tudi se še živo spominjamo, kake de-

prijema mrzlica. Pravim jej sicer, da bi tega ne bilo, ko bi se rano ulegla ter se zvečer nikakor ne razdražila; a ostaja po konci ter se peča z igračami itd. Časi jo Ivan podpira v postelji s kako stvarjo in tako poseda, izrezuje igrače in uzorce, dokler je hrbet ne boli in ne more zaspati."

Roza se je nemirno ozirala v mater, ko je te besede izrekala; Mabel pa jo je bistro pogledala vsa začudena zbog obdolžbe, ki je le na videz kazala, da bi mladi bolnici previdnosti in pokorščine manjkalo.

"Roza, tega bi pač ne smela storiti," rekla je ter je z mehko roko otroku raz prezornega senca poravnavala svetle lase. "Kaj imaš toli rada igrače?"

"Ivan jih ima —" rekla je Roza z mehkim tihim šepetanjem, ki je bilo le Mabeli namenjeno.

Besede so Mabeli presunile srce. Te priproste besede so izrazovale gorečo sestersko ljubezen in premočno požrtvovalnost, ki je morala ganiti prav nepremagljivo pri deklici, katere slabost jo je osvojbojala vsakatero odgovornosti.

Mabel je čutila popolno moč vzgleda, kateri jo je ob jednem učil in grajal. Trenotek je gledala Rozo, kot bi na njenem obličju hotela čitati skrivnost božje sile, ki je slabost mesa premagala. Po-

monstracije so se vršile pri deželnem šolskem oblastvu na Nižje-Avstrijskem, in koliko se je bilo bojevati, da se je na Dunaji ustanovila češka šola za posebno veliko število čeških otrok.

V Trstu je okoli 1400 slovenskih starišev poslalo prošnjo mestnemu zboru, da jim ustanovi za slovenske otroke slovensko šolo. Toda mestni zbor v Trstu se še toliko ni potrudil, da bi se posvetoval o prošnji, prešel je o nji kar na dnevni red.

Prosilci so se pozneje obrnili do cesarskega namestništva v Trstu; a minuli sta skoro že dve leti (čujte, čujte! na desnici), namestništvo pa še sedaj ni odgovorilo, ne povoljno, ne nepovoljno na prošnjo 1400 slovenskih starišev. (Čujte, čujte! na desnici.)

Kako bi grmeli gospodje na onej (levi) strani visoke zbornice, ko bi se kaj jednacega prigodilo nemškim prebivalcem v Pragi ali v kakem drugem češkem mestu, ako bi se predrznil cesarski namestnik na Češkem, da ne bi odgovoril na tako opravičeno prošnjo toliko časa! (Prav res! na desnici.)

Jako značilen je tudi ta-le slučaj: Mestni zbor Ljubljanski je sklenil pred nekaterimi leti, da mora biti v mestnih ljudskih šolah poučni jezik slovenski kot materini jezik otrok; nemški jezik naj se podučuje kot obligaten predmet od tretjega razreda naprej. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. maja.

Volitve za **ogerski** državni zbor bodo od 17. do 26. junija. Agitacija je povsod jako živahna. Posebno opozicija bode napela vse sile, da bi zmaga, kar se jej pa baš ne bode posrečilo, ker bode vlada že našla sredstva, da zmaga s svojimi pristaši. Najžalostnejše je pa, da se razen ogerskih Srbov mej ogerskimi Slovani ne kaže prav nikako zanimanje za volitve. Zopet bodo sami Madjari zastopali Slovake in Ruse v zboru. Pa mej Srbi še ni prave jedinstvi, kar je gotovo le Madjarom v korist.

Vnanje države.

V Berlinu neso zadovoljni s Tiszinim odgovorom v državnem zboru ob okupaciji Bosne in Hercegovine. Posebno je razdražilo **nemške** diplomate, da je Tisza trdil, da je Nemčija dobro vedela, kako sta se sporazumeli Avstrija in Rusija. Nemški oficijozni listi, zlasti "Kölnische Zeitung" strašno napadajo Tiszo in Andrassy-ja, Avstriji očitajo, da ni zasela Bosne in Hercegovine, da bi tam napravila red, ampak samo zatagadelj, ker hoče razširiti svoje gospodstvo po Balkanu. Iz vsega se vidi, da bi v Berlinu radi se prikupili Rusiji ter slednjo nahujskali proti Avstriji. Ti napadi dokazu jejo, da toliko proslavljena avstrijsko-nemška zveza za Avstrijo ne bode imela nobene koristi. Nemci se bodo zvezali z vsakim nasprotnikom Avstrije, če bodo le videli, da je njim koristno. V odločilnem trenutku bode Nemčija pustila Avstrijo na cedilu.

Nedavno smo povedali, da namerava **bolgarsko** regentstvo osnovati nekaka zastopstva v prestolnicah evropskih velevlastij. Sedaj se pa poroča, da se bodo v kratkem imenovali zastopniki. V Berlinu pojde nekda dr. Stranski, v London Kalčev, na Dunaji ostane dr. Stojilov. Pariško zastopstvo ponujali so dr. Grekovi, pa ga ni hotel vsprejeti. Kdo pojde v Rim, se še ne poroča. — V kratkem se bodeta imenovala nov pravosodni in finančni

tem zaman besed iskaje in morebiti se boje, da bi izdala, kako globoko je ginjena, poslovala se je naglo. Ko sta se tudi dečka od bolnice poslovala, šli so vsi v prodajalnico, kjer jim je gospa Hopova sprednje duri odprla in jih na ulice spremila. Poslovivši se od nje, prosila jo je Mabel, naj jej po Lidiji o Rozinem zdravju poroča ter naj se naravnost na njo obrne, ko bi jej mogla s kako rečjo postreči.

Dan se je naglo končaval. Mabel je spremila mlada sestriča v gostilno ter potem hitela domov.

Koliko zelo sta dve kratki uri spremenili nje zunanost in nje mišljenje! Kako mil, kako ljubeznjiv je bil glas, ki je bil nevedoma izbudil spečo vest! Ni bila strašna svaritev, ne glasen bolesten klic, ki bi bil tresoč se dušo s strahom prevzel; bilo je le milo bitje ljubečega srca, ki se je v najljubeznjivših besedah izrazovalo; kaj slaboten gla v njej je odgovarjal tihemu šepetanju in se ni dal utolažiti. Ustavljala so mu je lahko, da res ustavljal se mu je, kajti posvetne izkušnje so močne, kratko in nejasno pa je nebeško opominjanje. A glas se je znova oglašal, kot angelj, ki pri vratih sedeč zavrača vse sovražnikove napade.

minister. Kakor se govori, bodeta dva radikalca poklicana v ministerstvo.

K letošnjim velikim vojaškim vajam v **Rusiji** se ne bodo vabili tuji častniki.

Ruski listi še vedno hudo napadajo **Nemčijo**. "Novoje Vremja" priobčilo je nedavno dopis iz Bruselja, v katerem se ruska vlada opozarja, da naj bode pozorna pred nemškimi vohuni. V Nemčiji misli vsak domoljub, da je njegova dolžnost biti vohun. Vsako leto se 6^{1/2} milijona mark iz Welfskega zaklada izda za vohunarjenje. Visoki uradniki, in častniki, učenjaki, umetniki, visoke dame in služnice Veneris vulgivarum, celo opozicijski častniki baviyo se z vohunstvom. Vojaški attaché-i imajo vohunske agente, poleg tega se pa še sami baviyo z vohunstvom. Konzulati so prava vohunska središča. Dopisnik imenuje več osob, mej družimi tudi podpolkovnika Villauma. Nemška vlada se je zaradi tega dopisa pritožila v Peterburgu. Radovedni smo, če bodo pritožba imela kaj uspeha, ali jo bodo pa kar vrgli v koš, kakor so znano "Bismarckovo pritožbo proti Moskovski Vjedomostjam", o kateri zadevi so ob svojem času razni listi toliko pisali. — General Černajev je objavil v "Novem Vremenu" pismo, v katerem trdi, da bi bilo najbolje, če se sedaj prepusti Bolgarija sama sebi. Ruske okupacije ne treba, ker bi zjedinenje Bolgarije z Rusijo bilo škodljivejše za Rusijo nego delitev Poljske. Rusija bi svojo nalogo v orijentu najlože izvrševala, če opusti idejo generala Paskjeviča, da se mora iskati ključ k Bosporu na Dunaji. Rusija mora obratiti svojo pozornost na Reno in Odro. Skušati mora, da spravi svojega največjega sovražnika mej kladivo in nakovalo ter se maščuje za Berolinski kongres. V tem zmislu pišejo tudi drugi ruski listi.

Ker na **Kreti** nevolja mej prebivalstvom narasča, poslala je Turčija tja 3000 vojakov.

"Voltaire" objavil je pogovor nekega njegovih sodelavcev s **francoskim** vojnim ministrom. Boulanger se je izjavil, da je republikanec, kar je že dovolj skazal. Če ne bode ostal več minister, bode pa zopet ustopil v vojsko. Smešno je, da mu mnogi ne zaupajo. Sicer se pa on najrajši bavi z vojsko. 15 let je spala dežela. Še le on jo je zbudil. Dežela ga je poslušala ter je zopet dobila pogum, spoznala svojo silo nasproti vnanjim nevarnostim. To je že velik uspeh njegove vojne uprave. Posrečilo se je, da je vojaški duh prešinil vso vojsko. Zato pa ima narod vanj zaupanje. Vojne on ne išče, toda treba se je pripraviti za brambo domovine. S politikom se je le toliko pečal, kolikor se mora vojni minister republike.

Štrajk v **Belgiji** se vedno bolj širi. V več krajih so bili mej vojaki in delavci boji, pri katerih je bilo več ranjenih. Blizu Monsa hotelo je 2000 delavcev napasti nek rudnik, pa so jih vojaški razgnali. Vlada je v silnih skrbeh. Da so se delavski nemiri tako razširili, je mnogo kriva vlada, ki se ni nič brigala za interese delavcev. Lani je zbornica dovolila 50 milijonov za razne zgradbe, da delavci dobé dela. Vlada je pa hotela varčevati in od dotične svote 35,907.504 franke ni porabila. Obetala je delavcem razne reforme, toda dane besede ni držala.

Dopisi.

Iz Ormoža 26. maja. (Volitve v okrajni zastop.) — Dne 2. junija volijo veleposestniki, 6. junija pa občine v okrajni zastop. Ni dvombe, da bode narodno konservativna stranka zmaga la sijajno, kakor pred tremi leti. Takrat je Ormožka "Sloga" povzdignola svoj glas in v tistem "Pozoru", ki so ga gospodje veleposestniki v roke dobili, razvila je bila uzroke, zakaj se naj lice okrajnega za-

Sedemnajsto poglavje.

Pa lepša "globokejša" znamenja

Kot žarečo rudečico lepote

Devojka najde

Ko njegovo ime zasliši: —

Mlado srce trepeta,

Izpozabi sebe samo, — svojo dolžnost —

Nje črno oko se polni

In nje žila nade se trese.

Kolikor časa se je Mabeli ohranil utis njenega pohoda pri Rozi in kolikor dolgo so jo vodili prebujeni blagi čuti, potrudila se je večkrat, da bi si prejšnji upliv na Henrika in njegovo zaupanje zopet pridobila.

Nekoliko se jej je posrečilo. Podoba je bila, da so ga ganevale, ob enem pa tudi užaljele ponavljane one sesterske ljubkosti, katere je zadnji čas nemarno prezirala ali pa popolnoma opuščala. Prilичno je kazal nekaj stare svoje radosti v njenem društvu; drugekrati pa je zopet hitel od doma, kot bi nje prisotnost mu nikakor ne ugajala. Ogibal se je z najmanjšo besedo omeniti svoje neredno življenje, vender obotavljal se nikakor ni izreči svojo nevolje in svojga gnjusa nad tako imenovanim Novoyorskim življenjem.

S sesterskim sočutjem in stanovitnostjo bila

stopa predružači iz posilnemškega v narodno; volilci so Slogo poslušali. Danes pa je že ni treba več na pomoč zvati; dandanešnji, po triletnem delu, bi že dosedanji narodni okrajni zastop sam lahko stopil pred volilca in mu naštel glavnejša dela, katera je v tem kratkem času opravljala in kako je gospodaril: ali vse borbe njegove so nam znane, kakor tudi njegovo gospodarstvo in računski sklepi. Nasprotnikov pravih narodni zastop Ormoški nema dosti, malo jih je, pa ti so jako nevarni. Štejemoj mej nje prvič: malo peščico ormoških meščanov, jednega ali dva Središčana, pa jednega nezadovoljneža tam neki v gorenjem kraju; drugič: pa je mej nasprotnike šteti tudi še nevednost in malomarnost, katera tudi sicer narodnega moža večkrat spravi na krivo pot. Tako postavim so se načelnik okr. zastopa in narodni okr. odbor borili proti nemškemu „šulvereinu“ ne hotoč dovoliti, da bi občina mesta Ormoškega mu dala 20 gld. podpore, ker ti goldinarji izvirajo iz občinskih nalog, katere tudi Slovenec plačuje, ki ne more in ne sme podpirati nam škodljivega nemškega „šulvereina“. Pa ni pomagalo nič; narodni občni zbor je privolil, naj Ormož le plati 20 gld. po nepotrebnem. To čudno prikazen si tolmačino le tako, da si mislimo, da so pojedini zastopniki nevedno in lahkomišelnost glasovali. To pa je izjema, ker navadno je občni zbor sklepe odborove odobral.

V gospodarskih rečeh je pa napredek okrajnega zastopa tudi znan. Novi narodni zastop je pred 3 leti moral hitro dolgove delati, da je silnejše terjatve poplatil, katere je od starega gospodarstva prevzel. 5 tisoč si je pri Radgonski hranilnici izposodil; v teh treh letih pa se je nekaj tega kapitala nazaj platilo; poleg tega je naloženih v Ormoški posojilnici 5000 gld., s katerimi bi se ves dolg lahko plačal, ako ne bi treba bilo penez čuvati za okrajne potroške pri novih cestah. Sicer sta se v tem kratkem času dve cesti na red vzeli; cesta od sv. Miklavža nad Vuzmetince je prek polovice dodelana, ostanek pa pride letos na vrsto. Tudi Središki most je dodelan in cesta proti Štrigovi bode tudi letos lahko dogotovljena; v proračun je tudi vzeto, pod nekimi pogoji da se prevzame cesta od Velike Nedelje v Savce za okrajno cesto II. vrste.

Pri vseh teh imenitnih izdavih za Miklavževsko cesto in Središki most in dasiravno se je gotovine za prihodnje ceste še 5000 gld. prihranilo, vender se niso naloge od 20% nič zvišale. Da okrajni zastop za gorenji del ravno tako skrbi, kakor za dolnji, bi se tudi iz tega dalo razvideti, ker je v zadnjih desetih letih potrošil za cesto Ormož-Tomaževsko okolu 18.000 gld., za cesto Središko-Ljutomersko pa samo okolu 11.000 gld. Zato mislimo, da se v gospodarskem oziru okrajni odbor sam priporoča in družega priporočila ne potrebuje. — Druge naloge je izvrševal vestno, kolikor so mu okoliščine dopuščale; znano je, koliko zamude in sitnih preiskovanj je potrebovala sestava občinskih inventarjev, pregledovanje občinskih računov, pri čemer se je bil v ormoško občino zaletel; njegovo prizadevanje za povzdigo živinoreje je priznano.

Mi, narodni volilci torej mislimo, da bode najbi Mabel s časom zopet ponovila zaupno razmerje, katero je prej mej njima vladalo. A priznati moramo, da se je v svojem prizadevanji kmalu utrudila.

Neki večer je o pozni uri vrnila se domov ter od sluge izvedila, da Henrika še ni doma. Bolj nego navadno v skrbeh sklenila je, čakati in ne prej iti spat, dokler se ne povrne. A mladini je treba počitka; ker jo je trudnost polagoma premagovala, ulegla se je na dolg naslonjač v sobi ter je zaspala.

Nekaj ur pozneje so jo izbudile omagujoče stopinje pred njenimi durmi in slišala je glasen prepir. Skočila je po konci, živci so se jej tresli in ves život jej je trepetal nenadnega strahu, ker je izpoznala glas očinega sluge, ki mu je zaman in prav brez uspeha prigovarjal, Henrik pa mu je brez ozira zabavljaj in mu pretel. Isti trenutek so se nenadoma odprle bližnje duri in v prepir se je utikal tretji poznani glas, ki je hudo, da si bolj tiho Henrika nagovarjal. Malo pozneje slišala je več osob stopati tja gori po stopnjicah, ki so v naslednje nadstropje držale. Henrik se je očitno ustavljal ter oporekal, vender polagoma se je izgubil prepir v daljavi; vse je bilo zopet tiho.

(Dalje prih.)

bolje za ormoški okraj, ako se še za bodoča tri leta volijo kolikor mogoče dosedanji zastopniki. Za to svetujemo za volitev dne 2. junija veleposestnikom te-le gospode:

1. Dr. Ivan Geršak v Ormoži;
2. Dr. Anton Žižek v Ormoži;
3. Albin Švinger, dekan pri sv. Miklavži;
4. Martin Munda, veleposestnik v Franjkovcih;
5. Simon Kandrič, gostilničar v Ormoži;
6. Martin Ivanuša, veleposestnik na Humu;
7. Anton Horvat, veleposestnik v Cvetkovcih;
8. Vilibald Venedig, župnik v Središči;
9. Jožef Simonič, veleposestnik v Ivanjkovcih;
10. Martin Kosi, veleposestnik v Koračicah.

Za občine pa dne 6. junija svetujemo gospode:

1. Jožef Meško, veleposestnik v Savcih;
2. Mihajl Puklavac, veleposestnik v Šalovcih;
3. Franc Kocjan, predstojnik v Vodrancih;
4. Florjan Kuharič, predstojnik na Lešnici;
5. Vido Sok, posestnik v Samožanih;
6. Franc Hanželič, predstojnik v Hardeku;
7. Dr. Ivan Omulec, odvetnik v Ormoži;
8. Leopold Petovar, predstojnik v Ivanjkovcih;
9. Vido Dovečar, veleposestnik v Sodincih;
10. Franc Majcen, gostilničar pri Vel. Nedelji.

Nemamo druge prošnje, kakor še to, da si tisti stari „Pozor“ od 21. januarja 1884 poiščete in prečitajte, ker še danes popolnem velja, potem, da gotovo pridete na volišče; pred volitvijo pa se še pogovorimo v gostilni Sovini zavoljo gospodov, ki se volijo v komisijo; torej složno in zmagabode naša!
Narodni volilci.

Občni zbor c. kr. kmetijske družbe kranjske.

V Ljubljani, dne 26. maja.

Predseduje deželni glavar grof Thurn. Navzočnih je mnogo nad sto članov, mej njimi deželni predsednik baron Winkler, vladni svetnik Dralka, vsi štirje deželni odborniki in mnogo duhovnikov. Predsednik pozdravi vladne zastopnike, v prvi vrsti g. deželnega predsednika, in se zahvali društvenikom za izredno veliko udeležbo. Spominja se potem lani umrlih udov, ti so: Anton Wester, župan na Bledu; Janez Kavčič, posestnik na Razdrtem; Anton Janzekovič, zdravnik na Vrhniki; Martin Šlibar, dekan na Vrhniki; Janez Perles, pivovar v Ljubljani; dr. Fran Schiffer, c. kr. zdravstveni svetnik v Ljubljani; in Josip Majer, graščak v Loži; in nasvetuje, da zbor tem pridnim gospodarjem in unetim možem za spreh kmetijstva v znamenje sožalovanja ustane s sedežev. (Se zgodi.) C. kr. kmetijska družba kranjska pridobila si je zadnji čas jako mnogo prijateljev mej kmetovalci kranjske dežele. To kažejo, pravi predsednik, pač številke, ki glasno govoré, kako se množi od leta do leta število društvenikov. Leta 1883 bilo je 436 udov; 1884. leta 568 udov; 1885. leta 599 udov; 1886. leta 696 udov; letos pa bode narastlo število že na 800. To očitno dokazuje, da se prebivalstvo vedno bolj zanima za kmetijske zadeve in previdi, da se le z združenimi močmi more kaj koristnega in uspešnega doseči. Predsednik nadalje opomni, da se je v Ljubljani osnovala mlekarška zadruga, katera ima veliko važnost za konsumenta in producenta. Ljubljana ima sedaj na razpolaganje dobrega zdravega mleka, surovega masla in sira po primerni ceni. Posebne zasluge si je pri tem pridobil ravnatelj in član centralnega odbora veleposestnik gospod Fran Povše. Želeti je, da bi to podjetje vsi krogi podpirali najiskrenejše. Nadalje naznanja predsednik, da se je deželna sadjarska in vinarska šola preselila se Slapa v Grm. V tej šoli se bode več ali manj poučevalo v vseh raznih strokah kmetijstva. Želeti bi pač bilo, da bi to šolo, katero vzdržuje dežela, podpira pa država, prav številno obiskovali kranjski kmetijski mladeniči z Gorenjske, Notranjske in Dolenjske. Istina je pač, da kranjski kmetovalec teško izhaja, da nosi prevelika bremena, a na drugi strani zopet ni tajiti, da slabo gospodarjenje gotovo sodeluje, da je stanje kmetijskega stanu tako žalostno. Odgoja v strokovnih učilnicah utegne te gotovo žalostne odnošaje le popraviti. Lansko leto pokazalo je, koliko je pridobiti dohodkov s sadjarstvom, in ugodni uspeh lanskega leta naj bi kmetovalce naučeval, da bi sadjarstvu še večjo pozornost naklonili. Sestavila se je 1886. leta tudi komisija za pogozdovanje Krasa. Komisija ima naloge, določiti prostore, kateri se bodo pogozdili, zmirom pa mora paziti tudi na to, da se kmetovalcem potrebni pašniki ohranijo, da morejo svojo

živino prerediti. Na prošnjo c. kr. kmetijske družbe centralnega odbora dovolil je deželni zbor potrebno podporo za živinske razstave v Bohinji in Metliki, kar predsednik hvaležno omenja.

Deželni predsednik baron Winkler pozdravlja občni zbor kmetijske družbe, katera hoče delovati v prosep vseh strok kmetijstva, prav srčno. Gotovo da pričakuje podpore c. kr. vlade pri svojem delovanju in gotovo jej bo podpora tudi v polni meri naklonjena. (Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) Gosp. Vekoslav Pavli, dušobrižnik v Borštu pri Trstu, dobil je zlati zasluzni križec.

— (Za pogorelce pri Novi cerkvi) podaril je Mariborski škof Stepišnik 90 gld.

— (Znamenje časa.) O znamenitem dogodku čitamo v nemških listih. Dogodil se je dne 25. t. m. na Dunaji pri slavnosti, ki se je vršila na novem rotovži za spomenik Liebenbergov in pri kateri je bil prisoten cesarjevič Rudolf. Kot zadnjo točko imel bi Dunajski moški zbor peti „Das deutsche Lied“. Predno je pa ta točka na vrsto prišla, odšel je cesarjevič. Občinstvo je pričakovalo, kdaj se bode pela rečena pesen in jo burno zahtevalo. Dunajski moški zbor pa se ni oglasil, kajti dobil je prepoved, da ne sme peti „Das deutsche Lied“.

— (Jako lično firmo) omislila si je gospa M. Drenikova nad svojo novo prodajalnico v „Slovenske Matice“ hiši. Ime sestavljeno je iz samih planik (Edelweiss.)

— (Na gimnaziji v Mariboru) bode pismeni zrelostni izpit od 1. do 6. junija, ustni pa 2., 4. in 5. julija.

— (V Ormoži) zmagali so pri volitvi v cerkveni konkurenčni odbor dne 22. t. m. narodnjaki. Izvoljeni so: g. dr. Omulec, odvetnik v Ormoži, načelnikom; g. Jakob Šinko, načelnika namestnikom, odborniki pa občinski predstojniki gg.: Martin Žibret, Martin Kociper in Martin Ivanuša. Razmerje glasov je bilo 20:10.

— (Za Hrpeljsko železnico,) ki se bode otvorila dne 1. julija t. l., določen je naslednji vožni red: Zjutraj odhod iz Trsta z brzo vlakom ob 6.42, prihod v Hrpelje ob 7.29, zveza s Puljem ob 7.48. Omnibus: Odhod iz Trsta ob 8.05 zvečer, prihod v Hrpelje ob 9.05, zveza s Puljem z vlakom, ki odhaja iz Hrpelje ob 9.28 zvečer. Iz Hrpelj v Trst: Z brzovlakom zjutraj ob 8.06, prihod v Trst ob 9.05 dopoldne. Omnibus: Odhod iz Hrpelje ob 8. uri zvečer, prihod v Trst ob 9. uri.

— (Književnost.) Podjetna firma J. Giontinijeva je zopet pomnožila naše pobožno slovstvo. Izdala je namreč v lični obliki: „Prst božji ali izgledi božjih kazni, oziroma slučajji, ki niso slučajji. Resnične dogodbe iz najnovejšega časa. (Iz nemškega „Dreihundert Strafgerichte Gottes.“) Spisal dr. Jos. Ant. Keller, župnik v Gottenheimu. Z dovoljenjem pisateljevim poslovenil J. B. V Ljubljani 1887. Založil in prodaja bukvar Jan. Giontini. I. in II. zvezek. — Poleg teh dveh knjig izdala je mnogobrojno ilustrovano „Oče naš“.

— (Duhovniške spremembe v Krški škofiji.) Gosp. dr. Lutman Matevž je dobil župnijo Gorje pri Zili. Letos bodo za mašnike posvečeni gg. bogoslovci iz četrtega leta: Bader A. iz Celovca, Grötschl Mih. iz Mörbis na Ogerskem, Mold Jož. iz Etdorfa na Avstr., Premru Fr. iz Gorenje vasi na Kranjskem, Vidoz Jan. iz Ločnika na Goriškem; — iz tretjega leta: Fric Jož. iz Štebna, Gabron Anton iz Šent-Petra na Spod. Štaj., Kovač Mart. iz Lipalevasi, Pirker Ljud. iz Gorice pri Šent-Vidu, Virnik Fran z Jezerskega.

— („Odbor „Cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva za Spod. Štajer“) je imel 12. maja svojo sejo. Izmej več zanimivih posvetovanj in važnih sklepov povzamem iz zapisnika le nekatere točke, katere bi utegnile zanimati tudi javnost. G. ravnatelj dr. Ipavic mej drugim poroča, da je društvu po slav. c. kr. okrajnem glavarstvu Celjskem od osrednjega odbora slav. c. kr. kmetijske družbe štajerske, kateri je prošnjo uložil na visoko c. kr. kmetijsko ministerstvo, da naj se prodavanje sadja na „mero“ prepove; prodavanje in kupovanje sadja naj se vrši le po uteži (na vago), došel poziv, naj o tej zadevi iz skušenj svoje mnenje izreče. Društvo naše je na to odgovorilo, da se ne strinja z omenjeno prošnjo. Naj se sadje prodaje

na mero, na število ali na vago, — da se ga le dosti speča; naj se sadjarstvu ne stavijo za preke pri razpečevanju sadja, ker se še ni za povzdigo sadjarstva nič zgodilo. Naj nam na priliko prej preskrbijo potovalnega učitelja o sadjereji, kateri bo zmožen slovenskega kmeta v domači slovenske besedi poučevati. — Gospod ravnatelj dalje poroča, da odborovega sklepa od dne 5. januarja t. l. — naj si društvo preskrbi lastnega vrtnarja — ni mogel izpeljati, ker so bili dotični ponudniki predragi razmeram našega društva. Pač pa je g. predsednik fanta iz tukajšnjega Podgrada Jakob Koželja nagovoril, da je šel v sadjarsko šolo v Maribor, kateri bo potem tukaj opravljal vrtnarsko službo — doma. Na priporočbo g. dr. Ipavica je tudi omenjeni Jakob Koželj od slav. okrajnega zastopa v Celji v ta namen dobil stipendijo. O zadevi zasajanja sadnega drevja predlaga g. ravnatelj: društvo naj se s prošnjo obrne do slav. dež. šolskega sveta, kateri naj bi predstojnikom šolskih vrtov priporočal, v šolske vrte ne preveč plemen požlahtnjavati; razven onih lokalnih dobrih, plemen naj bi se le ona plemena vzgojevala, ki se pri nas povsod dobro sponesejo in imajo za prodaj in dom najugodnejša svojstva. Mej poslednje našteva kaselsko in blenheimsko reneto, zimsko angleško zlato parmeno in štajerski mešancelj.

Val. Jarc, tajnik.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 27. maja. Državni zbor, ki se bode sedaj na novo volil, sklican je v 26. dan septembra.

Pariz 27. maja. Freycinet izjavil Grevyju, da nikakor ne more prevzeti sestave novega kabineta. Predsedniki trojnimi republikanskim skupinam v senatu zahtevali od Grevyja, da bode v bodočem kabinetu drug vojni minister. — Razen oficijalno znanih 56 mrtvih našli so še 20 mrličev, ki so zadušeni v gledališkem bufetu bili nakopičeni. Ognjegasci zapazili so še druga trupla, do katerih pa doslej neso mogli. „Voltaire“ domneva, da je pod razvalinami do 150 mrličev.

Pariz 26. maja. Zbornica dala 200.000 frankov za žrtve požara komične opere. — Izmej razvalin komične opere so zopet izvlekli več mrtvih. Doslej konstatovanih 40 mrtvih, a misli se, da jih je še več poginilo, ker je bilo gledalcem na gorenjih galerijah teško rešiti se.

Pariz 26. maja. Oficijalno se javlja, da se je 56 ljudi pri požaru našlo smrt. Vedno pa se še nahajajo trupla, večinoma žensk in mladih deklic z rokovicami in zapestnicami. Veliko trupel se more le po nakitu spoznati. Ogromna množica ljudstva nakopičena pred gledališčem.

Razne vesti.

* (Nemško vohonstvo.) Dogodek z nekim služnikom francoskega veleposlaništva v Peterburgu utegne izzvati jednak hrup, kakor afera Schnaebele. Na zadnji ples francoske kolonije v Peterburgu je namreč ta služnik spremljal veleposlanika Laboulaya in prišel pri tej priliki s policijo navskriž. Policija je namreč zahtevala, da naj se izkaže, česar pa ni hotel storiti. Veleposlanik Laboulaya, ki je hotel policiji nasproti pravilno ravnati, zaukazal je potem svojim uradnikom, naj policiji dadó zahtevane podatke. A pokazalo se je, da služnik ni imel nikakih izkazov in da veleposlaništvo o njem sploh nič ne ve. Kakor „Novoje Vremja“ javlja, je moral ta služnik takoj iz službe. Rodom je Nemec in rečeni list misli, da je pri francoskem veleposlaništvu kot vohun stregel neki drugi vlasti (Nemciji)

Poslano.

„Marburger Zeitung“ — list, kateri svoje predale polni skoro izključljivo le s psovskami o Slovincih in njihovih narodnih zavodih — priobčila je v svojej 31. številki dne 11. marcija t. l. dopis iz Ormoža, v katerem je pripovedovala, da posestnik Muršec v Brsnici od „Slavije“ ni dobil ni vinarja odškodnine, dasi je imel redno plačano zavarovalnino in dasi mu je pogorelo celo poslopje.

Kakor se nam poroča, hodi s tem listom „Mariborčanke“ neki J. H. Breznik, akvizitir „Dunajske zavarovalne družbe“, okolu naših članov; pripoveduje jim, da „Slavija“ vsestransko propada; svári jih pred njo in pozivlja jih, naj se odpovedó zavarovanju pri njej.

Da bode torej slovensko občinstvo vedelo, kakov poštenjak je omenjeni J. H. Breznik in koliko se smé verjeti njegovim besedam, konstatujemo, da je „Mar-

burger Zeitung“ vsled naše zahteve že davno moral preklicati omenjeni dopis iz Ormoža kot vse-skozi neresničen in od kraja do konca izmišljen.

V Ljubljani, dne 26. maja 1887.

Glavni zastop banke „Slavije“:

Ivan Hribar. Josip Kuhar.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravištvo „Slov. Naroda“.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—45)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

26. maja.

Pri sloni: Dr. Prossinagg, Brunner, Fuchs, Töpler, Schönberg z Dunaja. — Klemper iz Prage. — Pick, Berd. in Ferd. iz Budimpešte. — Mesarošek iz Ogerske Sobotice. — Nachod, Lukschitz iz Brna — Parma iz Tarnova. — Zinke z Judenburga. — Vogel iz Divače — Mužik iz Maribora. — Buzec iz Naborjeta. — Kaitner iz Pontebe. — Burga iz Radeč. — Dr. Burger s Kočevja. — Zupančič, Blagne iz St. Jurija. — Witthen, Markgraf, Zuttioni, Jugovic, Jelenschitz iz Trsta. — Illmer, Spiropulo z Reke. — Mullaj iz Logatca.

Pri Italiji: Heule iz Augsburga. — Haberbittner od Sv. Gola. — Breicha, Schachner, Holzer, Stein, Sinreich z Dunaja. — Faber, Razingar, Güderer, Rützel iz Kočevja. — Faber z Reke.

Pri avstrijskem cesarji: Hudovernik iz Gradca. — Hudovernik iz Radovljice. — Ješe iz Naklega.

Pri južnem kolodvoru: Harpprecht iz Nemčije. — Bracheti z Dunaja. — Schlesinger s Koroškega — Guggi I. in Fr. iz Judenburga. — Jorca s Štajerskega.

Umrli so v Ljubljani:

26. maja: Fran Jeraj, hlapec, 18 let, Kravja dolina št. 9.

27. maja: Antonija Cerar, gostilničarjeva hči, 4 leta, Kolodvorske nlice št. 29, za osepicami.

Poštna zveza.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novo mesto** vsak dan ob 6. uri zjutraj, vsprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.
V **Lukovce** preko Domžal vsak dan ob 7. uri zjutraj.
V **Kočevje** preko Velikih Lašč vsak dan ob 7. uri zjutraj.
V **Kamnik** vsak dan ob 1/5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.
V **Polhovec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/5. uri popoldne po letu, ob 2. uri popoldne po zimi.
Na **Iga** vsak dan ob 1/5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novoga mesta** vsak dan ob 2. uri popoldne.
Iz **Lukovce** vsak dan ob 5. uri 25 minut popoldne.
Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 minut popoldne.
Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 minut dopoldne.
Iz **Polhovega gradca** in **Dobrove** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 minut dopoldne.
Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 minut zjutraj.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
26. maja	7. zjutraj	732.48 mm.	11.2° C	sl. szh.	obl.	2.20 mm.
	2. pop.	733.87 mm.	13.8° C	sl. svz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	735.17 mm.	10.2° C	sl. svz.	d. jas.	

Srednja temperatura 11.7°, za 4.2° pod normalom.

Dunajska borza

dne 27. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.20	— gld. 81.20
Srebrna renta	82.45	— 82.45
Zlata renta	112.40	— 112.40
5% marčna renta	95.90	— 96.95
Akcije narodne banke	883.—	— 884.—
Kreditne akcije	281.70	— 281.40
London	127.15	— 127.05
Srebro	—	—
Napol	10.09	— 10.09
C kr. cekini	5.98	— 5.97
Nemške marke	62.37 1/2	— 62.37 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	— gld. — kr
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 165	— „ 50 „
Ogerska zlata renta 4%	102 „ 15	— „ „
Ogerska papirna renta 5%	87 „ 90	— „ „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ 50	— „ „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	— „ 75 „
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126 „ —	— „ —
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „ 50	— „ —
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 „ 50	— „ —
Kreditne srečke	100 gld. 176	— „ —
Rudolfove srečke	10 „ 18	— „ —
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 103	— „ —
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	229 „ 25	— „ —

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kršinič. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Za dragocenim korenom.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mloerh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznanke knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja 15 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.
Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

VIZITNICE

priporočá

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljšo in najcenejšo

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago.

(87—83)

Za franciškansko cerkvijo, v hiši LJUBLJANA. gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.